

andre Procuratores, som i Sagerne kan gaae i Rette, strax overlevere, paa det i Høieste-Ret ej derefter skal opholdes].

9. [Dersom nogen Procurator antager en Sag at igiennemsee, og siden af en eller anden Aarsag ej vil befatte sig dermed, maa han ej antage sig den anden Partes Sag; Handler han herimod, straffes han paa 100 Rdlr til vor Frelseres Kirke i Christianshavn, og maa dog ej tillades i samme Sag at gaae i Rette.]

10. [Ingen Procurator maa, under 50 Rdlrs Straf, fremkomme for Høieste-Ret med den Undskyldning, ej at have faaet Documenterne tidlig nok til Eftersyn, og derfor begiere Dilation, eftersom Kongen Sig Selv alene vil have forbeholden, at gjøre Naade og Forandring i det, Han har paabudet.]

11. [Sagerne skal foretages efter følgende Orden: Først alle kiøbenhavnske og siellandske, saavel Commissions- og Obligations-, som andre Sager, som did indstevnes; dernæst paa lige Maade de fyenske og smaalandske, derefter de jydsk og de bornholmske, siden de norske, først de sydenfieldske, samt herefter de nordensfieldske, og endelig allersidst de vestindiske.]

12. [Over-Dommere, Commissarier, Ride-mænd og andre, hvis Domme og Forretninger lige for Høieste-Ret indstevnte ere, skal til den Tid, paa hvilken Sagerne blive foretagne, enten personligen møde for Høieste-Ret, eller og ved deres beskikkede Fuldmægtige fremsende deres skriftlige Indlæg paa korteste Maade forfattet, hvori de tydeligen have at forestille Sagens rette Beskaffenhed, saa og at forklare, hvorpaa de deres Domme og Forretninger harve grundet; hvilket og af den mundtlig bør skee, naar de i egne Personer møde.]

13. [Og skal Parterne de Breve og Documenter, som herefter af dem i Høieste-Ret vorde fremlagte, enten selv paaskrive, eller og ved deres Fuldmægtige lade paategne, at de dem tilhøre; paa det slige Documenter dem igien af Justits-Secretairen, naar Tid er, desrigtigere kan tilstilles og udleveres.]

14. [Ingen Breve eller Documenter maae i Høieste-Ret fremlægges, som ikke ere skrevne paa den rette Sort stemplet Papiir; undtagen i de Sager, som General-Fiscalen eller andre paa Kongens Vegne have at udføre; Agter ellers nogen at

betiene sig af sadanne Breve og Documenter, som enten paa fremmede Steder ere forhvervede, hvor stemplet Papiir ikke kan bekommes, eller af Missiver og andre Breve, som ikke paa stemplet Papiir pleie at skrive, da skal de dem ved Notarius Publicus paa den rette Sort forordnede Papiir først lade udcopiere, og siden Copien tilligemed Originalen i Høieste-Ret fremlægge.]

15. [Alle indlægge, som i Høieste-Ret fremføres, skal være paa korteste Maade klarligen forfattede, hvilke og, saavelsom alle andre Documenter, som parterne til deres Sagers Oplysning agter at bruge, paa Dansk skal indrettes.]

16. [Og skal Parterne, i hvis enten skriftlige eller mundtlige i Rettergangen forhandles, altid rettes deres Ord og Tale til Kongen alene, hvad heller Han Selv er tilstede eller ikke, saa og med Beskedenhed deres Sager forebringe, saavelsom, medens de for Retten staae, sig for al Skiælden, Smelden, Løigten, Sværgen, Banden og deslige Uskikkeligheder entholde, og, hvad heller Dommen gaaer dem med eller imod, med lige Respect fra Retten sig igien begive.]

17. [Ingen maa Breve eller Beviisligheder i Høieste-Ret forekomme eller oplæse lade, som ej for dem, der i Sagerne have dømt, have været forhen fremførte, med mindre den, som sig deraf agter at betiene, med sin Eed bekræfter, at han om saadanne Breve og Beviisligheder ej her været videndes, eller har kundet bekomme dem, før Dom i Sagen for Ober-Retten var afsagt.]

18. [Paa det Høieste-Ret med unødigt Vidtløftighed ej skal opholdes, maa ingen lade læse eller tale noget, som Sagen ej vedkommer, langt mindre Dommeren eller andre med ufine, ubqvems ærerørige Ord angribe, eller og fremføre noget, for at beskiemme enten sin Vederpart eller Dommeren; Saa maa og ikke nogen beraabe sig paa andre Folkes Love og ] Frr., ej heller understaae sig at forklare Kongens Lov, i hvad Tilfælde det og kan være; men skal med al muelig Korthed drive sin Sag, og dermed lade sig nøie, at han andrager Anledningen til Sagen, og gjør beviisligt af Brevene det han enten søger eller beskylder en anden for, eller hvori han uretteligen søges eller beskyldes, og derpaa gjøre Irettesættelse; Der maa og ingen beskyldes enten sin Vederpart eller Dommeren for vitterlig Uret, med mindre han det skielligen kan bevise.